

La Veu de Tortosa

BIBLIOTECA PÚBLICA
TARRAGONA

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 27 Maig de 1900

Núm. 26

LOS ISIDROS

EDUCACIO PERIODÍSTICA - MADRILENYA

Tot aquell que tingue prou calma pera llegir aquestos dies los periódichs madrilenys se convencerá una vegada més de la indiosincracia d' aquells *perfectos caballeros* que tot esganyintanse al parlar de la educació de certes regions d' Espanya, en lo mateix número que 'ns ataquen, donen compte de l' arribada dels *Isidros* significat que 'ls trens arriben á Madrid, farsits de gent ignocent ab la boca oberta.

Aquestos dies es un xalá pera n' ells, puig per tot arreu se veuen badochs y gent grollera. No pareix sinó que tota la reuca de forasters haigin caygut del niu y vagin á Madrid pera que 'ls desplomen. Segons ells per tot se veuen levites curtes y extravagants, sombreros despelfats, bastons d' argilaga, en fi..... una veritable indumentaria de guardarropia de poble.

Descrihuen ab *sal y zandunga* lo tipo del *Isidro*, empleant pera n' aixó tot lo bocavulari xistós y, á continuació, sense adonarsen, s' ocupen dels sucesos de Barcelona y tracten als catalans de mal educats, de separatistes, de gent incivil, descortés y..... un xich més avall, se troba un *crítico festivo* que dona compte de l' arribada d' un tren d' *Isidros*, tractant l' assumpto com si á la vila del os hi hagués arribat un tren de *monos*..... *sabis*.

¡Després no volen que la gent se 'ls fassi remolona!.....

No hi ha periódich gran ni petit que no disfrute de la gran festassa que 'ls proporciona l' espectacle de l' arribada dels *Isidros*, y en forma incorrecta tracten al foraster com si fós un bemio ó una persona llosca que no ha vist lo mon per un foiat. L' exemple que donen los periodistes madrilenys no te imitació en cap dels pobles del mon.

No importa qu' á la *Vila del os* hi arriben veritables personalitats de tots

els indrets d' Espanya, puig ells (los *chicos* de la premsa) los consideren á tots una colla de tanochs.

Els, los periodistes; ells, los mals estudiants, ells, los que per compte d' estudiar en los llibres han assahonat *sa-carrera-literaria-periodística* en lo café de Fornos, retallant á la humanitat y vivint en la esquena dreita, son los que més critiquen, los que més insulten, los que més s' imposen y 'ls que..... fent *gala* de parlar la llengua castellana, motejen l' idioma de Cervantes, omplintlo de paraules noves y chulapes, tan buydes com lo cap dels que les escrihuen.

Aquesta falta de sentit comú 'ls porta á la vanitat. Perxó no hi ha res més fantastich que 'ls *chicos de la premsa*. Ells, llansen en orri l' or y la plata; nosaltres tots som una colla d' escanya-pobres.

Durant tot l' any ens tenen més misericordia y ens motejen de *provincianos* y com lo seu diccionari es tan rich y tan extens, quan arriba la festa major de la vila, allavors, brolla del fons de sa inteligencia, clara com la lluna en una nit d' hivern, una *fulguración genial* que al escamparse, s' esfuma per aquell cel de cobalt hasta reconcentrarse en lo disco potent d' aquell sol vivificador qu' ataubá, quina figura y color se sembla á una oblea roja.

Y no es lo mal aixó..... sinó que al volguer imitarlos en son istil me trobò perdut y no 'm recordo lo que volia dir... ¡Ah! si: de sa inteligencia clara surt un nou apodo y tractant als forasters com si tots fossen borts... allavors els hi dihuen *Isidros*.... y 'ls periódichs festius xalen d' alló més; puig plens de goig donen compte de qu' un *Isidro* per compte de tirá una carta al busson l' ha tirat á la claveguera, qu' un altre *Isidro* ha sigut víctima d' un *enterro*, que á dos *Isidros* qu' anaven pel barri de Chamberí 'ls van buydar les butxaques y 'ls lladres encara 'ls van demanar uns cigarros.

¡Pobres *Isidros*! Si estém á casa ens hem de preocupar en pagar los tributs; si aném á Madrid... ens demanen un *cigarro* y moltes vegades no

'ns demanen res més perque..... sinó fos que 'l bitllet es de *ida y vuelta*, hauriem de fer aquesta aprofitant la baratura de *las hermosas lineas de plata* (vulgo carrateras) que s' *entrecruzan por toda España*.

Si 'l tallar aquets abusos entrés en lo programa regenerador d' en Silvela, valdria la pena que 'l govern se preocupés en la *consideración que debe un pueblo á sus huéspedes*.

Peró... ja vindrán eleccions y aleshores serém tractats ab cortesia exquisita y veurém com los polítichs de Madrid, convertits en ploracosis, vindrán á casa nostra plens de sedega á pidolar un vot *por el amor..... y la legalidad del sufragio universal*.

Quan l' hora arribe, recordemse tots de San Isidro..... puig als sibochs tots los enganyen.

Francesch Mestre y Noè.

Tortosa, Maig de 1900.

EN DEFENSA DEL Senyor Bisbe de Barcelona

LO DE L' ASSOCIACIÓ SACERDOTAL

Els corresponsals de Madrid han tras més als periódichs d' aquesta capital la noticia publicada per *La Epoca*, referent á una protesta presentada per la «Associació Sacerdotal de Barcelona» al Capità general d' aquest cos d' exércit, contra 'l prelat d' aquesta diócesis Excm. y Ilm. Doctor D. Joseph Morgades y Gili.

El número de *La Epoca* que dona la noticia, es el corresponent al divendres passat, dia 18 del corrent, y, segons veyém, han fet costat, en aquest punt, al portaveu de Govern actual la majoria dels diaris de Madrid, que també donan la nova ab els comentaris que son de suposar.

Atenentnos no més á lo que diu *La Epoca*, qu' es el periódich inventor de la noticia, reproduhim á continuació un fragment extret del solt en que 's dona compte del esmentat acte de protesta.

Diu aixís el diari católich, orgue del partit conservador y del Govern:

«La Junta directiva de la «Associación Sacerdotal de Barcelona», respetable corporación eclesiástica constituída hace muchos años en aquella ciudad, ha dirigido un notable escrito al Capitán general de Cataluña, protestando enérgicamente, en

nombre de todos los asociados, contra los actos de carácter regionalista del prelado de la diócesis y demás elementos que le secundan, y rechazando toda complicidad en los mismos.»

Coneguts els termes en que venia la nova, varem fer per informarnos del fonament que podia tenir semblant notícia resultant de les nostras averiguacions lo següent:

Efectivament, la Junta directiva de l'Associació Sacerdotal de Barcelona, s'ha dirigit al Capità general protestant d'actes regionalistas que atribueix al nostre venerable Prelat.

Ara en quant a la significació y importancia d'aqueixa *respectable corporación eclesiástica*, basta dir que cap dels que la forman y han presentat a la primera autoritat militar l'esmentada protesta son sacerdots del bisbat de Barcelona ni tan sols catalans.

Ara veurém lo que té de *respectable* aquesta Associació eclesiástica. Certament, a Barcelona existeix una corporació ab el títol de «Associación Sacerdotal en defensa de la disciplina», quins estatuts han sigut aprovats pel Govern civil, com els de qualsevol societat, més reprovats per l'autoritat eclesiástica competent.

Hi ha més encara: els individus que figuren en la esmentada associació, son de fora bisbat, fugitius de las sevas respectivas diócessis hont els processaren y retiraren las llicencias pera exercir el seu ministeri, que tampoch, com es natural, exerceixen ni poden exercir aquí; de modo que la *respectable* associació sacerdotal está composta de capellans privats de dir missa, de predicar, d'administrar els Sagraments y d'exercir els demés actes de la carrera sacerdotal.

La majoria dels associats publican un periódich titulat *El Urbión* quinas lecturas han sigut prohibidas per tots els prelats de Catalunya y la majoria dels bisbes de las restants diócessis d'Espanya y declarats *ipso facto* sense llicencias ministerials els sacerdots que contribuís a la redacció, publicació ó propagació d'aquell periódich, directa ó indirectament.

Nostre ilustríssim prelat, Dr. Morgades, en el *Butlletí Oficial Eclesiástich* d'aquesta diócessis, corresponent al dia 26 de Febrer passat, (tres mesos endarrera), condempná la esmentada publicació després de repetits esforços pera durla a bon camí.

Després de fer constar en l'esmentat *Butlletí* aqueixa prohibició, diu el senyor Bisbe de Barcelona:

«Constádonos además que la propia Revista ha iniciado la formación de una llamada «Asociación Sacerdotal en defensa de la disciplina» atendido el misterio de que han de rodearse los que ingresen en ella, tomados en cuenta los transparentes y muy significativos indicios que acerca su índole y objeto se desprenden de la misma Revista y de algunos hechos que por otros conductos han llegado a Nuestra noticia, venimos en prohibir *sub gravi* que ningún Sacerdote dependiente de Nuestra jurisdicción forme parte de la mencionada Asociación, ni favorecerla, ni auxiliarla en manera alguna hasta que se nos presenten sus Estatutos debidamente aprobados por Autoridad eclesiástica competente, como es requisito indispensable para la existencia canónica de una asociación formada por eclesiásticos para el fin que su mismo título indica.»

Com aquest assumpto s' presta a reflexions y a comentaris que de segur han de ser poch satisfactoris per aquesta prempsa

tan ben informada com ben intencionada, de Madrid, guardém unas y altres per un altre dia.

(De *La Veu de Catalunya*.)

LA RITETA Y EN LLUISET

(*Al meu estimat amic
En Arthur Vilás.*)

— ¿Y donchs, povilla, qué tens? Per qué estás trista y plorosa y no hem parles com avans y no no hem mires com sempre hem miraves? ¿Per desgracia no soch digne de la teva estimació? ¿Ah, dolenta, ja ho comprench!...

— ¡Miram, si, pero no hem parlis!

— ¡Y ara, Riteta, qué dius! ¡Que no 't parli! ¡Cóm pot ser!... Ah, tu no ets pas la mateixa, ¿quí t'ha distret ton amor? ¿Es per desgracia algú altre que té més merits que jo?

— ¡Ay Lluiset, jo t'estimo com sempre t'estimat, mes avuy...

— Calla, ingrata més que ingrata. ¡Qué s'ha fet tanta promesa, qué s'ha fet lo teu amor! Tos juraments son ja falsos. Al fi... ets dona y ab aixó ja está dit tot. Adéu.

Lluiset f'ademán d'anarsen, mentres Riteta fen un sospir y posantse sas blancas mans a la cara, li diu ab lo cap que no se'n vagi. L' enamorat jove ho veu y lluyta entre fugir ó quedarse en aquell lloch que, per primera vegada, després d'un any de relacions, sent de boca de la que tant estima, paraules misterioses que no comprén, pero que creu obehexen a impossicions d'algú altre!...

Dintre del gabinet no se sent lo més petit soroll: Riteta plora asseguda a un recó, mentres Lluiset, dret prop de la porta, pensa ab tot lo qu'ha sentit, y no se'n acaba de donar compte; mes se refa y ab la velocitat d'un llamp, corre envers de Riteta, li agafa sas finas mans tot tremolench y mirantla ab ulls de verdader boig d'amor, li diu:

— No; no me'n vaig; ho vull sabé tot: parla, diguem lo qu'ha passat durant los dos mesos de m'ausensia; diguem per qué després de tant temps sense veuret, avuy que 'l favor del cel me permet tornarte a parlar y contemplar de nou al sér que més estimo en lo mon, te trobo aixís tant trista é indiferent. Miram bé: soch lo mateix, Riteta; soch aquell que va jurar estimarte en la vida y en la mort, soch aquell que per tú vaig sofrir mil privacions; recordat d'aquell jove que per veuret un moment aguantá la forsa del sol en lo temps més calorós del estiu mentres tú estavas ben recreyada gronzante sota la glorieta de la vostra torre coberta de flors de mil y mil colors; soch aquell que un jorn vas dirli «Teva ó de ningú», soch...

— Calla, per Deu, Lluiset, que no puch aguantar ja tanta pena. Jo t'estimo com abans y t'ho repeteixo: «Teva ó de ningú.»

— Aleshores no comprench lo teu enfado, estimadeta del cor.

— ¡Ay Lluiset, tiuch motius!...

— Apa, esplicat, ja t'escolto.

— Mira, noy, quan los dos ens varem jurar estimació eterna, recordat tu qu'hem vas dir que orfe de pare y mare sols dos coses estimaries en lo mon: A la patria catalana y a mi; y jo que la vull com lo primé, te vaig posar per condició que compartisses el teu carinyo entre Catalunya y jo, quedant obligada a fer jo lo mateix ab tú. Pero ¡ay Lluiset! fa uns dies vinch observant un cert cambi en tú que casi m'obliga a pensar lo contrari de lo que 'ls dos varem prometre'ns.

— ¡Y ara qué dius, no 't comprench!

— Jo tenia gran plaher llegint los trevallets literaris que en llahor de la nostra volguda terra publicaves en casi tots los diaris de Catalunya, mes avuy... ja no s'publica res teu, ja t'oblides del amor a nostra Patria y hem temo que qualsevol dia ab la mateixa facilitat que has oblidat a nostra mare Catalunya, m'oblides a mi, y aleshores, Lluiset...

— Calmat, Riteta del cor. ¿Y es per ço 'l teu sentiment? ¡Ah, que bona ets! Tens rahó: fa uns quants dies que no escrich relatán les belleses de nostra Patria, mes jo la vull tant com abans; la vull com t'estimo a tú, pero filla, estém cercats de multes y papé sellat y tú tampoch voldries veurem separat per sempre del teu costat. Hem de callar, filla meva, mentres arriba un temps millor, pero jo t'juro que les glories qu'escribia de nostra volguda Catalunya en los periódichs, d'avuy més, procuraré ferho verbalment en los llochs ahont s'hem presenti ocasió.

— ¡Ah! si Lluiset, ja estich tranquila, ja m'ha passat la tristor.

— Adéu, Riteta, ma vida, angel baixadet del cel, per mi a n'el mon no hi ha més que ma Patria... y 'l teu amor.

— Y per mi, lo meu Lluiset y la Patria del meu cor.

E. Cantero y Hernandez.

Tortosa, Maig, 1900.

MOVIMENT REGIONALISTA

AL EXTRANJER

Irlanda.—Los diaris inglesos han parlat del *po'riotisme* dels irlandesos en lo sentit d'esser precisament los fills d'aqueixa nacionalitat los quins s'han batut ab més fortuna contra los boers. *Hay que distinguir*, com dihuen en castellá. Los irland...

desos no senten pera sa opressora germana (?) los sentiments que se 'ls atribueixen; los quals tampoch s' ha lograt ferlos despertar ab la última anada de la reyna á la illa de San Patrici. Tota la moixiganga de las floretas de trébol no fou, per part dels inglesos, res més que... una moixiganga. Ben clar han demostrat los naturals de la verda Erin cóm s' han pres los «obsequis» d' última hora que lo govern británich los ha volgut fer en agrahiment de la llur cooperació en lo mal negoci que porta entre mans la Gran Bretanya en lo Sud-africá. Pera no faltar á la conducta característica dels perfectes egoistes, Inglaterra ha procurat afagalar á sa víctima de sempre, per que necessita ajuda, vinga d' ahont vinga. Demá será altra cosa. Los irlandesos han entés la inicua jugada. Aixís es que mentres se festeja oficialment á la soberana del Regne Unit de la Gran Bretanya en lo Phænix Park, de Dublin, una manifestació patriótica de debó, tenia efecte devant de la casa de Napper Tandy, l' irlandés revolucionari que alsá á últims del sigle passat una de tantes protestes contra lo tiránich domini inglés, or anisant la célebre insurrecció del 1796. Dita manifestació, fou pera commemorar lo centenari de la lliberació d' aquell patriota á qui 'l govern de Londres havia condemnat á la última pena. En la manifestació, segons una correspondencia de Dublin á un diari francès hi prengueren part més de tres mil persones que formavan lo corteig, havent sigut aclamats per la multitud que omplia los carrers de la ciutat,—guarnits encare ab pretext de la régia visita ab los crits de ¡Viscan los Boers! ¡Visca Krüger! ¡Abaix la Inglaterra! ¡Abaix lo Lord Batlle!, y altres no menys significatius. Los discursos que 's digueren devant de la casa de Tandy estigueren, com pot suposarse, á la altura de las circunstancias. Entre les coses que 's van dir, y que demostraren l' «entusiasme» per la real visita, figura la protesta en termes més que enérgichs, per las «demostracions servils y vulgars fetes per l' element oficial» á la soberana de la Gran Bretanya, afirmantse que «la verdadera Irlanda havia rebutjat de ferli homenatge, per que la reyna era lo símbol de la cupiditat, de la tiranía y de la injusticia». (Textual).

UNA MICA D' HISTORIA

Al morir lo rey *Conqueridor* que tant enlayrá lo nom de nostra terra, semblava que no podia durar tanta gloria, mes en lo regnat següent, lo seu fill Pere III *lo Gran*, no sols seguí sas petjadas, sinó que feu créixer si cap l' esplendor y la importancia de la Confederació Catalana-Aragonesa.

Al entrar á regnar lo rey En Pere, de carácter impetuós y emprendedor, topá desseguida ab la noblesa catalana tan gelosa de sos usatjes y privilegis, tenint de sostenir forts combats per imposarse, ja que l' enemich no era despreciable y entre molts s' hi distingian los comtes de Pallars y d' Urgell, los vescomtes de Cardona, d' Ager y de Vilemur, en Ferrer d' Abella, en Guerau Alemany de Cervelló, en Berenguer de Puigvert y altres, dominant la revolta després de

grans esforços y comprometentse á certs pactes.

Lo difunt rey Jaume I havia dividit los seus regnes entre sos dos fills Pere y Jaume, essent lo primer rey d' Aragó y de Valencia y comte de Barcelona, deixant á n' En Jaume, Mallorca, Serdenya y Montpeller, mes aquesta divisió que tant perjudicava l' engrandiment de la nacionalitat, durá poch, puix En Jaume de Mallorca reconegué á favor del seu germá, lo rey En Pere, tots los dominis de son poder, firmantho á Perpinyá lo 18 de Febrer de 1278.

Ja en complerta possessió de tots los regnes que formavan un dels pobles més temuts y més forts, pogué dedicarse de ferm á son plan, fent una aliansa ab lo rey de Castella y preparant la guerra ab lo rey de Fransa, per qui senti sempre vera antipatia y á qui més tart derrotá tantas vegadas, que li valgué lo nom de Pere III *lo dels francesos*.

Comensá sa política d' expansió intervenint á Tunis, ahont havia sigut usurpat lo trono al veritable rey, envianthi á Conrat de Llansa ab 10 galeras pera ajudarlo, logrant recuperar lo poder y quedant baix lo protectorat de la casa d' Aragó. Més tart tornaren á haverhi revoltes y altre vegada fou cridat lo rey En Pere pera ajudarlo, preparant aquest un gran exercit de mar y terra, per l' expedició, ab 140 velas y 15 mil homes, fent recelar aquestos preparatius á alguns monarcas, que temeren se dirigis á Sicilia en lloch de l' Africa.

D' aquí vingué la guerra ab Fransa y comensá una de la més gloriosas épocas del segle d' or de nostra historia.

J. C. y A.

LA BARRETINA

Oh bandera catalana,
abrigans fins a morir!

Quan á Olot jo l' aprenia
mon ofici dava pler,
cada poble ahont floria
me semblava un claveller.
Mos clavells y roses veres
jo plantí en exes riberes,
eran ¡ay! jardins les eres
y jo n' era 'l jardiner.

Só barretinayre
de Prats de Molló
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, no.

Com la flor de la mangrana,
esqueya al bosch y al jardí,
los més vells la duyan plana,
los més joves de garbí;
los mariners de Marsella
se coronavan ab ella,
era en Nápolis flor vermella,
en Génova coral fi.

Só barretinayre
de Prats de Molló;

me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Catalana es exa terra,
los vilatges catalans,
catalá lo plá y la serra,
francesos los habitants.
Canigó de blanca vesta
diu:—No entenche le parla aquesta—
lo Pirineu li contesta.
—Ni 'ls d' assí son com avans.—

Só barretinayre
de Prats de Molló;
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre
mes no canto, nó.

Catalunya, patria dolça,
cóms se perden tes costumsl
lo de casa se t' empolsa,
y ab lo d' altres te presumsl
tes cansons les oblidares,
tos castells los aterrares,
y en les flors de l' hort dels pares
ja no hi trova 'l fill perfumsl

So barretinayre
de Prats de Molló:
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Si no venen pas de Fransa
ja tos trajos no son bells;
cada moda ton or llansa
per vestirte d' oripells.
Tu també 't tornas francesa,
Barcelona la comtesa;
la corona si t' han presa,
tu al encant vens tos joyells.

So barretinayre
de Prats de Molló;
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, no.

Ja ton poble, Catalunya,
fins oblida ton parlar,
y á algun fill quan se 't allunya
se 'l coneix pel renegar;
se t' estrenyen les fronteres,
se t' esquexan les banderes;
ulls que t' veren gran com eras,
¿qué farán sinó plorar?

Só barretinayre
de Prats de Molló;
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Quan te 'n vajas, barretina,
de Conflent y Vallespir,
com pel maig la clavellina
¿no hi tornarás á florir?
Mes si fuigs de terra plana,
quédat en la montanyana;
oh, bandera catalana,
abrigans fins á morir.

Só barretinayre
de Prats de Molló;
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Mon ofici est mort á Fransa,
y en Espanya morirá,
si no servan exa usansa
Vich, lo Camp y l' Ampurdá.
Si se 'n va d' exos paratjes,
en firals y romiatjes
ja ningú dirá als vehinatjes:
—Allí passa un catalá!—

Só barretinayre
de Prats de Molló;

me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Les barretines bermelles
y 'l carme-i mocador
erán un camp de roselles
mogut pel vent del amor.
N' ha passada la tempesta
y sols una qu' altra en resta;
lo temps m' ha gelat la testa
y axó m' ha gelat lo cor.

Só barretinayre
de Prats de Molló;
me diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Lo meu fill vol altre ofici
mes-que s'ía lo del camp.
Puix aqueix nos du al Hospici
la botiga avuy tancam.
Adeu, Prats; adeu, Cerdanya;
ab mes roses de montanya
jo me vátx á mori' á Espanya,
qu' es morir plegar lo ran.

Fuy barretinayre,
mes ay! ja no 'n só.
Me 'n diuhen cantayre,
mes no canto gayre,
mes no canto, nó.

Jascinto Verdaguer.

SECCIÓ RELIGIOSA

SANTS DE LA SETMANA

Diumenge, dia 27, *VI d'après de Pasqua*.
Lo venerable Beda.—Dilluns, 28, Nostra
Senyora de la Divina Gracia.—Dimars, 29,
Santa Teodosia.—Dimecres, 30, San Fer-
nando rey d' Espanya.—Dijous, 31, Nos-
tra Senyora Reyna.—Divendres, 1er. de
Juny, San Enecon.—Disapte, 2, San Mar-
celí.

NOTICIES

AVÍS Á NOSTRES LECTORS

Si al sortir LA VEU DE TORTOSA,
algú havia cregut que 'l nostre set-
manari venia al estadi de la premsa
á continuar certs convencionalismes
ridicols ha anat molt equivocad. Nos-
altres no tenim cap lligassa que 'ns
prive de dir al pá, *pá* y al ví, *vi* y
abans com avuy y avuy com abans
seguirém la mateixa conducta obser-
vada fins ara.

Creyém que 'l periodisme deu esser
sincer y que no deu vendre sa con-
ciencia per res del mon. Ab nosaltres
no se hi ajuntará may ni la infamia
ni la calúnnia asquerosa, però al do-
nar una nova al públich procurarém
sempre donarla ab la més ferma im-
parcialitat sense que 'ns preocupin
enfados ni desenfados.

Cal, donchs, que ningú vixque
prevengut.

Aplaudirém lo que siga digne d'
aplausso y dexarém d' aplaudir tot alló
que no mereixca l' aplaudiment de la
gent sensata.

Segons se 'ns ha manifestat, lo dissapte,
dia 19, l' Orfeo catalá *La Tortosina* va de-
manar perinís al senyor Alcalde pera sor-
tir aquella nit ab l' objecte d' obsequiar á
alguns companys seus ab varies serenates-
bocals, entre les quals hi figurava l' himne
de Catalunya *Els Segadors*.

Lo senyor Alcalde va rebre á la comis-
sió ab molta amabilitat, però al donarlos
lo permis que sollicitaven els hi va dir que
si havien de cantar *Els Segadors* no 'ls
autorisava la sortida. Pera defugir respon-
sabilitats l' orfeo vá acceptar l' oferiment del
senyor Alcalde suprimint lo cant de les
corbells.

Sentim moltíssim la poca abnegació del
Coro y l' actitud de nostra primera Auto-
ritat local, quin dret en aquest assumpto
es molt discutible.

Hem rebut lo primer número del *Bole-
tín de la Asociación de Maestros públicos
del partido de Tortosa*.

Deu li dongui molts anys de vida y mi-
llor fortuna pera conseguir lo que tan san-
tament los hi pertoca.

Els hi torném el saludo que tan carinyo-
sament envía á la premsa.

Lo dia 19 vá mori' á n' aquesta població
á la edat de 84 anys D.ª Rosa Ferreres,
mare de nostre benvolgut amich D. Joan
Querol, propietari de la tan antiga com
acreditada perruquería del carrer de la
Senal.

Sentim moltíssim aquesta pérdua sen-
sible y 'ns associem al condol de nostre
volgut amich.—E. P. D.

Lo senyor Ministre d' Hisenda ha dis-
posat que l' Advocat de l' Estat inste la
posseció de la casa número 4 del carrer del
Angel d' aquesta ciutat per haver sigut l'
Estat lo seu hereu.

Com anunciarem, lo diumenge últim lo
senyor Provissor eclesiástich Dr. Cararach
va distribuir la Sagrada Comunió als
noys y noyes de les tres Parroquies agre-
gades á la Seu, resultant un acte tendre y
solemniíssim.

Ha sigut nomenat jurat titular de la Sec-
ció d' Agricultura de la Exposició de Pa-
ris nostre distingit amich D. Manel Porcar
y Rindor, fill del ex-Alcalde de Barcelona
y compatrici nostre Excm. senyor D. Ma-
nel Porcar y Tió, havent sortit ja á desem-
penyar lo seu carrech.

Lo felicitem per aytal distinció.

Lo diumenge á la nit la banda de mú-
sica que dirigeix lo senyor Dauí va obse-
quiar ab una serenata al inspirat Mestre
de Capella d' aquesta Santa Seu, nostre
volgut amich D. Eduart Torres, essent los
músichs obsequiats d' un modo esplendent
després de la vetllada musical.

A mida que 'ns acostém á la nova culli-
ta de garrofes, segueixen ab insistencia les
demandes de las del any anterior. Los
preus están entre 5 y mitja y 6 pessetas,
y apesar de la ressiencia d' alguns culli-
ters á vendre, se fan respectables expedi-
cions.

Després de llarga malaltia ha mort á
Castelló de la Plana nostre estimat amich
y compatrici D. Antoni Subirats, oficial
qu' ha sigut molts anys del negociat d'
Instrucció pública en aquella capital, abont
gosava d' una reputació per tots conceptes
envejable.

L' enterro fou una veritable manifesta-
ció de dol, essent presidida pels senyors
Governador Civil, President de la Dipu-
tació y altres significades personalitats cas-
tellenenques.

Ens associém al condol de sa afligida
familia y preguém á Deu per l' ánima del
malaguanyat tortosí qu' en lo millor de sa
vida ha desaparegut eternament de nos-
altres.—D. L. P.

Després de llarga angunia y d' haver
pujat lo calvari de la patria va mori' cla-
vada en *La Creu de Catalunya*, nostre va-
lent confrare *La Veu de Catalunya*.

Per ordre de l' autoritat militar lo Diu-
menge vá esser sospesa la publicació que,
baix lo titol de *La Veu de Catalunya*, de-
fensava la causa catalana.

Sentim moltíssim la desaparició del es-
timat confrare catalaniste.

Lo dilluns varem rebre lo nou perio-
dich catalaniste *La Creu de Catalunya* y 'l
dimecres ja vá soterrarse al crit de *ordeno
y mando*.

Segons lo *Brusi*, lo Capitá General de
Catalunya no autorisará desd' avuy en en-
devant l' aparació de cap altre periódich
catalaniste.

¡.....! A Madrid si qu' es Xauxa, que 'ls
periódichs diuhen lo que volen.

¡Oh témpora, oh móres!

¡Oh tiempo de los conservadores!.....
liberales.

Nostre estimat confrare lo *Diario de
Tortosa*, al donar compte de les últimes
desgracies d' Alcanar, que no relatém per
esser prou conegudes del públich acaba
dihent:

«Después de lo ocurrido, ¿se autorizarán
aun por el señor Gobernador civil de la
provincia, las corridas de toros callejeros?»

¿No li sembla al *Diario de Tortosa* que
sense la paraula *callejeros* quedaria 'l solt
més bonich y la pregaria més humani-
taria?

Amich *Diario*, no fessim de Mañé y
Flaquer qu' al relatar una topada de trens
deya: *Afortunadamente solo perecieron los
que ocupaban coches de 3.ª clase*.

L' espectacle de la *fiesta nacional* resulta
repugnant á totes bandes.

S' ha organiat pel Ministre y Director
General d' Obres públiques lo servey hi-
drologich d' Espanya constituhint set divi-
sions ab 48 Enginyers y 78 Ajudants, en-
tre aquets, nostre estimat y distingit amich
D. Reinaldo Brea qu' ha sigut destinat á
la Divisió del Ebre.

Segons nostres noticies, pera darrers del
any actual estará ultimad lo plan complet
de regons en tota la Peninsula.

Ab verdadera satisfacció ens hem ente-
rat de la solució donada á la qüestió Rubi-
nat-Portago, per quin motiu doném nostra
coral enhorabona al distingit Alcalde de
Reus que tan dignament ha sapigut man-
tindre la delicadesa y l' honor del poble
que 'n llurs dies li confiá sa representació
en lo Municipi.

Del esperit del acta, extesa pera satis-
facció d' abdos combatents, se deduheix
que ningú ha tingut motius d' ofendres.
Perxó 'ns ha agradat molt lo silenci obser-
vat pel Sr. Rubinat al no fer cas de crido-
ries y esvalots inútils.